

Ceasul rău

Vasile Alecsandri

Pe cel deal, pe coaste,
Trece-o mândră oaste,
Oaste de români!
Toți voinici de frunte
Care merg să-nfrunte
Oarde de păgâni.

Iar pe-o culme verde
Ce-n tre munți se pierde
Stau de mi-i privesc
Două surioare,
Albe lacrimioare,
Care mi-i jelesc:

Vezi tu, surioară,
Oastea se coboară
Colo pe costiș,
Vezi-o cum pătrunde
Pe rând și s-ascunde
Colo-n stejăriș.

Vai! nu se mai vede!
Cine, cine-a crede
Grija ce duc eu,
Oastea că-i purtată
De bătrânul tată
Și de dragul meu?

Ei se duc în vale
Unde țara-n jale
Geme cu amar,
Căci au intrat iară
Sabia în țară,
Paloș de tătar.

De pe munți în poale,
Cu armele goale,
Ei mi se cobor,
Și prin cea urdie,
Dragă, o să fie
Mare, mult omor!

Căci tata bătrânul

Nu cruță păgânul
Când se aruncă-n foc.
El e român tare,
Ca Ștefan cel Mare,
Și om cu noroc.

Pentru el n-am teamă...
Dar îmi fac de seamă
Când stau de gândesc
La dragul Lisandru,
Că-i un copilandru,
Și mult îl iubesc!

El n-a vânat încă
Decât șoimi de stâncă,
Cerbi cu coarne mari;
Și acu-ntâia oară
Face, surioară,
Goană de tătari.

Ș-așa mult mi-e frică
Ș-inima mi se strică
Când gândesc la el,
Că mult, mult îi place
Vitejii a face,
Scumpul tinere!

Taci, biată copilă!
Nu-i plânge de milă
Iubitului tău,
Căci ferească sfântul
Să-ți fie cuvântul
Zis într-un ceas rău!

Hai la mănăstire
Ca să dăm de știre
Pustnicului sfânt
Să ardă tămâie
Ca să nu rămână
Tătar pe pământ.

Oastea-nvingătoare
A stins de la soare
Aprigul dușman:
Ea se întoarce-n munte
Având chiar în frunte
Vechiu-i căpitan.

Iar sărmana fată
În zadar, vai! cată
Pe iubitul său!
El în foc căzuse,
După ce făcuse
Vitejii de zmeu!

Din bătrâni se spune
Că sunt ceasuri bune
Și că rele sânt.
Vai de-acei ș-acele
Care-n ceasuri rele
Zic vreun cuvânt!